

Cé cé cé pé

PRÓZA - LXII. évfolyam, 15. szám, 2018. április 13.

(1.13) A földszinten, szemben a csendőrékkel egy kiöregedett prosti lakott, a Maci néni. Maci volt a házban a vöröskeresztes, tőle vett (K) apja vöröskeresztes bélyeget. Volt olyan, hogy egy bérházban valaki vöröskeresztes. Vásárolni kellett vöröskeresztes bélyeget. Egy másik hajdani hivatásos is lakott a házban, Irma néni, a harmadik emeleti folyosó végén. Mindig a konyhájában tett-vett, csak a konyhaajtót használta, az előszobaajtót nem. (K) húga sokszor átment hozzá. (K) is. Kaptak lekváros kenyeret. Ha nem volt lekvárja az Irmának, akkor zsíros kenyeret. De tisztességesen meg volt kenve a kenyér zsírral. Gyerekei nem voltak, nagyon szerette (K) testvérét. És (K)-t. A barátja betörő volt, ezt nagyjából mindenki tudta róla, nem sokat lehetett szabadlábban, ha kiengedték, ott dekkolt, és (K) hógát tanítgatta olvasni. Miskának hívták, heverészett az ágyon hanyatt, mutatta neki a betűket az újságban. „Na, ez milyen betű? Mö betű. Mö. Mondjad!” „Mö.” A Magyar Nemzetet olvasta a Miska. (K)-ék is a Magyar Nemzetet járatták. Volt papagájuk. (K)-éknak is volt papagájunk.